

ние при избирателната борба въ Америка: *«Ни побѣдителитѣ плячката!»* т. е. мѣстата. Положението на служашитѣ трѣбва да се уважава, като право и да се лишаватъ отъ това право трѣбва не другоиче, освѣнъ послѣ слѣдствия и при посредството на мотивирано осъждане, какго правятъ въ Германия. При такъвъ редъ би могли да се достигнатъ голѣми згоди: независимостъ, по малко латение за политическа борба и намаление числото на ония, които дирятъ мѣста. Другоиче се създаватъ цѣли армии отъ недоволни и гладни хора, които като сръднєвѣковниѣ кондотъери, се събиратъ около двама три-ма водители, които се каратъ за власть; но гдѣ толкова сръдства за да се удовлетвориатъ всички тѣзи самолюбія и всички тѣзи апетити? Въ Гърция, напр., „искателитѣ мѣста“ съставляватъ единъ отъ бичоветѣ на страната.

Ето изображение на онова, което произхожда въ това отношение въ Испания:

„Въ Испания министерството на вжтрѣшнитѣ дѣла има около 1,500 чиновника; при паданието на министерството се испаждаатъ по нѣ 900 отъ тѣхъ, които оставатъ да чакатъ възвръщанието на своитѣ покровители, и тогава пакъ се захваща *chassé — croisé*. Сжщото произлѣзва и въ другитѣ министерства. На тоя пжтъ, необходимо е да удовлетвориатъ различнитѣ групи либерални коалиции, отъ които всѣка си има многочисленъ главенъ штабъ. Може човѣкъ самъ да си въобрази онова невѣроятно число явяющи се кандидати, отъ които всѣкий единъ увѣрва, че той именно е най отколѣшния едномисленникъ“! (*Indépendance belge*, 5 декемврий 1885).

Вѣроятно, че конституционния демократически строй, който е установенъ въ България, и въ нея ще захвани да се упражнява правилно; но това може да се осъществи при двѣ условия: първо, когато княза се откажи съвършенно отъ личното управление и захвани да приема онѣзи министри които му укажи болшинството; и второ, когато захванатъ да уважаватъ старото общинно самоуправление, вслѣдствие на което чрѣзмѣрната централизация ще прѣстани да отегчава парламента.